

Papir og er puttet hen i noget, der hedder Kontoret for udenlandske Betalinger; saa staar der meget staanjomt, at dette Kontor har gjort 700,000 Kr. „frugtbringende“ hos den grønlandske Handel. Men disse Pengene gaa aarlig ud af voromme, og da der ikke i Kassen er mere; end vi skulle bruge, saa kunne vi ikke henvise til Statskassen, saaledes som den tidligere Finansminister kunde. For 10—15 Aar siden var det Skik, at Regeringen forelagde for os Bunker af Lovforslag, som medførte uhyre Udgifter, og naar man saa spurgte Finansministeren: hvor tage vi Pengene? saa havde han et staende Svar: Pengene skulle ligesom til alle vore andre Udgifter tages af Statskassen. Naar, det Svar kunde ogsaa nok gaa den Gang, dels fordi der var noget i Statskassen, dels fordi der ikke var nogen Moders Sjæl, der troede, at de Forslag vilde blive vedtagne. Men nu, da der ingen Ting er i Statskassen, og da alle ere besjælede af den mest brændende Øst efter at lave Love, saa kommer man ikke uden om det Spørgsmaal, naar man forelægger Forslag af vidtrækkende finansiel Betydning: hvorfra skulle Pengene komme? Seg kunde tænke mig, at den ærede Finansminister maatte vilde være, at Skolelovsforslaget, hvis jeg ikke har forstaaet det forkert, bestemmer, at Lønningsforhøjelsen til Lærerne først skal træde i Kraft fra den 1ste Januar 1898, og at Forslaget altsaa ikke vil faa Betydning for det her foreliggende Finanslovsforslag, men først for det næste. Men det Svar hjælper os jo ikke, thi hvis det ellers er Meningen, at Skoleloven ønskes vedtagen i Aar, saa maa vi ogsaa i Aar vide, hvor vi ville tage Pengene. Vi kunne ikke tage Beslutning om at udgive 1½ Million Kr. aarlig, naar vi ikke have Pengene og heller ikke vide, hvorledes vi skulle skaffe dem. Det bliver et Spørgsmaal, som baade ved denne Lejlighed og ved alle fremtidige Lejligheder, hvor det drejer sig om finansielle Forslag, maa klæres, — dette: hvorfra skaffe vi Midlerne?

Seg skal nu forlade Finanslovsforslaget og de finansielle Spørgsmaal. Seg ønsker derefter at sige nogle Ord om den almindelige politiske Stilling. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (S. C. Christensen), der indledede Forhandlingen, har allerede desangaaende gjort en Del Bemærkninger, som jeg ganske tiltræder. Det er ikke det nydannede Reformpartis Opgave at søge Strid. At Kamp mellem politiske Modsetninger i og for sig ikke er noget Onde; det er klart nok, tværtimod, det er en Nødvendighed, og det er derfor, vi sidde her; men Stridigheder af den Art, som have hærget Landet

gennem saa mange Aar, dem er det ikke vort Formaal at søge tilbage til. Fremdeles vilde vi fuldt ud respektere det, som er lovmæssig vedtaget ved det saakaldte Forlig. Hvad der er lovlig vedtaget, erkender Folketinget og har Folketinget altid erkendt, vedbliver at bestaa, indtil det atter ad lovlig Vej bliver ændret. Man kan være en Modstander af det, der vedtages, man kan beklage det, der sker, men naar man er overstemt, og Tingene er afgjort, højer man sig lovalt for den lovmæssig tagne Beslutning. Endvidere ligger det i selve Reformpartiets Navn, at vi ville arbejde af bedste Gode for Reformen. Men jeg vil tilføje, at det kan ikke være Oppositionens Sag at være den ledende i det politiske Arbejde. Det er og maa være Regeringens Sag. Enhver ved, at det er meget saa Ting, der med Nytte lader sig bringe frem ad det private Initiativs Vej, og naar et Parti ikke er stillet saaledes, at det har den Myndighed, som følger med Regeringsmagten, saa har det heller ikke det dermed følgende Ansvar; thi Ansvaret og Myndigheden maa staa i Forhold til hinanden. Vi have derimod Ansvar for to Ting; vi have Ansvar, hvis vi forkaste Ting, som vi i og for sig anse for gode, blot paa Dril, eller hvis vi vedtage Ting, som vi i og for sig anse for slette, blot for at faa fusket et Resultat frem; men ud over disse to Ting rakker vort Ansvar for Arbejdets Udbytte ikke. Iøvrigt vil jeg for mit personlige Bedkommende tilføje, at jeg mener, man fra alle Sider bør gøre sig klart, at hvis der med Nytte skal kunne tales om Reformarbejde, maa vi vide, at det kun er ved Overenskomst og gensidig god Villie, at der vil gennemføres noget. De Tider i Folkenes Liv ere overhovedet sjældne, da der sker store, dybt indgribende Ændringer; de Tider, da ligesom en fælles Aand besjæler alle, da der gaar en mægtig Luftning gennem Folket og fejer Modstanden bort, de ere sjældne, og der er langt imellem dem; ofte efterfølges de da af Tilbageflaas. Livets daglige Kost er tarveligere og jævner. Navnlig som her hos os; hvor Magtfordelingen er saa nøje afbalanceret, som den er, er det sikkert, at der intet naas hverken af de politiske Partier eller af indbyrdes modstaende økonomiske Interesser ved, at de sætte deres Krav paa Spidsen. Men naar da en saadan Overenskomstens Aand er nødvendig, bliver det en af de Opgaver, der under vore politiske Forhold tilfalder Regeringen, at søge Overenskomst og Forstaaelse tilvejebragt. Og det er da i saa Henseende en Beroligelse, at den højtærede Konseispræsident i Tjor udtalte, at Regeringen vilde være en villig Hjælper